

УДК 343.1

DOI 10.36919/3041-1149(Print).2.2024.134-139

Л. В. Омельчук,*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального права та процесу,
Державний податковий університет**email: o.l.v.0328@gmail.com***ORCID ID 0009-0002-4413-0272;****М. М. Фрідман-Козаченко,***кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального процесу та криміналістики,
Академія адвокатури України**email: mariiafridman@gmail.com***ORCID ID 0000-0003-1154-8170**

ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ОКРЕМИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ДІЙ ПІД ЧАС СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

У статті виокремлюються деякі проблемні питання здійснення окремих процесуальних дій під час судового розгляду у кримінальних провадженнях. Визначено, що досі є дискутованим питання щодо подання доказів і формування матеріалів кримінального провадження (кримінальної справи) у суді. Відмічено, що чинний КПК України у такий спосіб унормував судові провадження, що на його початку, згідно із ст. 349 КПК України, суд має у власному розпорядженні лише обвинувальний акт і реєстр матеріалів досудового розслідування, що містить: номер і найменування процесуальної дії, проведеної у процесі досудового розслідування; час її проведення; реквізити процесуальних рішень, прийнятих під час досудового розслідування; вид заходу забезпечення кримінального провадження, дату та строк його застосування. Відмічено, що КПК України забороняє надавати суду прокурором будь-яких інших документів, крім наведених у ст. 291 КПК України, проте і не врегульовує питання щодо місця (особи) перебування матеріалів кримінального провадження після підготовчого судового засідання та на стадії судового провадження. На практиці під час судового провадження прокурор, який підтримує державне (публічне) обвинувачення, прибуває в судові засідання з матеріалами кримінального провадження. Узагальнено, що з метою забезпечення реалізації функції правосуддя судом, а також досягнення завдань кримінального провадження варто більш детально та послідовно унормувати положення щодо подання доказів у процесі судового провадження. Питання щодо особливостей формування матеріалів судової справи та подання до суду матеріалів кримінального провадження є важливими для чіткості й послідовності доказування, а їх вирішення лише сприятиме досягненню мети правової визначеності процедури судового провадження, що є запорукою законного й обґрунтованого судового рішення.

Ключові слова: *судове провадження, процедура судового розгляду, доказування, подання доказів.*

Постановка проблеми та її актуальність. Роль стадії судового розгляду в системі відносин кримінального провадження характеризує її багатофункціональність, яку важко переоцінити, оскільки тут вирішуються основні завдання кримінального процесу; здійснюється перевірка законності й обґрунтованості рішень і дій органів досудового розслідування та прокуратури; отримують остаточну оцінку зібрані на стадії досудового розслідування докази; має найбільш повну реалізацію весь комплекс демократичних засад правосуддя, забезпечується реалізація прав учасників провадження тощо.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням закономірностей та особливостей стадії судового розгляду у кримінальному провадженні приділяли увагу І. В. Гловюк, О. В. Кучер, В. О. Попелюшко, С. Л. Шаренко та інші.

Мета статті полягає у визначенні особливостей здійснення окремих процесуальних дій під час судового розгляду в кримінальному провадженні, виокремлені окремих процесуальних проблем і напрацюванні напрямів їх вирішення.

Виклад основного матеріалу. КПК України під судовим розглядом розуміє як стадію кримінального провадження загалом, так і її частину, яку в доктрині кримінального процесу визначають як судове слідство. Одне із питань, яке дискутується правниками, є питання щодо подання доказів і формування матеріалів кримінального провадження (кримінальної справи) у суді. В. В. Колодчин вважає, що «прокурор має право подавати суду докази не раніше, ніж ним буде оголошено обвинувальний акт і суд ухвалить рішення про обсяг і порядок дослідження доказового матеріалу» [3, с. 377]. На противагу слушно зауважує І. В. Гловюк, що «як за такого тлумачення цієї норми суд повинен приймати рішення про обсяг дослідження доказів, незрозуміло» [2, с. 30]. Підтримуючи В. О. Попелюшка, І. В. Гловюк зазначає, що «реалізація права суду, якщо проти цього не заперечують учасники судового провадження, визнати недоцільним дослідження доказів щодо тих обставин, які ніким не оспорюються, без знання не лише джерел, а й змісту відповідних доказів (ч. 3 ст. 349 КПК України) – немислима» [8, с. 48].

У наукових доробках існує позиція, за якою «докази мають подаватися сторонами, а отже, кримінальна справа – формуватися, на етапі підготовчого судового провадження» [8, с. 44–45; 7, с. 23–24]. Проте погоджуємося із І. В. Гловюк, яка вважає, що «такий момент подання матеріалів, крім випадків розгляду угод та клопотань про звільнення від кримінальної відповідальності, є передчасним, оскільки у стадії підготовчого судового провадження в інших, крім наведених, випадків з'ясування обставин кримінального провадження та перевірка їх доказами не передбачена» [2, с. 30]. На момент застосування ст. 349 КПК України у контексті визначення обсягу дослідження доказів суд має знати, які докази є у розпорядженні, зокрема сторони обвинувачення, оскільки суд, відповідно до ч. 3 ст. 349 КПК України, з'ясовує, чи правильно розуміють учасники судового провадження зміст обставин, які не оспорюються, чи немає сумнівів у добровільності їх позиції. Тому І. В. Гловюк вважає, що «повідомити суд про наявні докази сторона обвинувачення повинна на момент визначення цього питання. Що стосується подання доказів, то прокурор повинен це здійснювати надалі із одночасним поданням клопотань про їх долучення до матеріалів кримінального провадження» [2, с. 30].

Варто зазначити, що чинний КПК України, на відміну від КПК 1960 року, так унормував судові провадження, що, згідно із ст. 349 КПК України, суд має у власному розпорядженні лише обвинувальний акт і реєстр матеріалів досудового розслідування, що містить: номер і найменування процесуальної дії, проведеної у процесі досудового розслідування, час її проведення; реквізити процесуальних рішень, прийнятих під час досудового розслідування; вид заходу забезпечення кримінального провадження, дату та строк його застосування.

Слушним є твердження, що з питанням про момент подання сторонами, зокрема і прокурором, доказів у судовому провадженні в суді першої інстанції законодавець заклав у КПК України три суперечливі норми. Так, з одного боку, ст. 317 КПК України передбачає, що документи, інші матеріали, надані суду під час судового провадження його учасниками, судові рішення та інші документи й матеріали, що мають значення для цього кримінального провадження, долучаються до обвинувального акта, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотання про звільнення від кримінальної відповідальності та є матеріалами кримінального провадження (кримінальною справою). Після призначення справи до судового розгляду головуючий повинен забезпечити учасникам судового провадження можливість ознайомитися з матеріалами кримінального провадження, якщо вони про це заявлять клопотання. Водночас ця стаття міститься у Главі 27 «Підготовче провадження», а відповідна стадія кримінального провадження, крім випадків розгляду угод і клопотань про звільнення від кримінальної відповідальності, взагалі з'ясування обставин кримінального провадження та перевірку їх доказами не передбачає. І, власне, кримінальна справа може почати формуватися, однак лише у контексті долучення судових рішень, оскільки у підготовчому провадженні суд лише розглядає клопотання учасників судового провадження про здійснення судового виклику певних осіб до суду для допиту; витребування певних речей чи документів; а вирішення питання про обсяг і порядок дослідження доказів віднесено КПК України до стадії судового розгляду. Тому складно сперечатися з тим, що норми ст. 317 КПК України не дають сторонам права надавати суду докази під час підготовчого судового

засідання, а суду – права на задоволення клопотання про приєднання певних доказів до обвинувального акта до початку судового розгляду [2, с. 28–29; 6, с. 96].

Як видно із норм КПК України, серед вказаного обсягу матеріалів відсутні документи, які давали б суду змогу чітко визначити, які докази потрібно дослідити, а також тактично правильно та послідовно встановити порядок їх дослідження. Як не дивно, але не було приділено належної уваги питанню підетапу подання та дослідження доказів у судовому провадженні в першій інстанції також в узагальнених матеріалах судової практики.

Сторони судового провадження мають надавати свої пропозиції щодо обсягу доказів, які підлягають дослідженню, та порядку їх дослідження. С. Л. Шаренко зазначає, що «суд на початку судового розгляду має з'ясувати думку учасників судового провадження (насамперед сторін), які докази потрібно дослідити. З урахуванням обсягу відповідних доказів від сторін таку думку доцільно витребувати в письмовому вигляді (клопотання тощо). Зокрема, від учасника кримінального провадження варто з'ясувати: 1) які саме докази він бажає надати для дослідження суду; 2) які саме обставини мають підтвердити чи спростувати ці докази; 3) чи дотримано порядок відкриття матеріалів (ч. 12 ст. 290 КПК України); 4) в якому порядку потрібно досліджувати докази» [1, с. 105].

Описана вище ситуація призводить до того, що у процесі судового розгляду у його учасників може виникати, як слушно відмічає О. В. Кучер, ряд питань процесуально-тактичного характеру. Зокрема, «під час судового розгляду у кого «на руках» (сторони обвинувачення чи суду) повинні перебувати матеріали кримінального провадження, зібрані під час досудового розслідування? Чи може суд на виконання приписів ст. 349 КПК України ухвалювати обсяг доказів та порядок їх дослідження без фактичного їх огляду (володіння)? Чи має право захисник вимагати від сторони обвинувачення пред'явити (оголосити) в судовому засіданні конкретні види доказів (з пред'явленням відповідних джерел їх закріплення) у процесі визначення їх обсягу та порядку дослідження?» тощо [5, с. 161–162].

Отже, щодо першого питання, то КПК України забороняє надавати суду прокурором будь-яких інших документів, крім наведених у ст. 291 КПК України, проте і не врегульовує питання щодо місця (особи) перебування матеріалів кримінального провадження після підготовчого судового засідання та на стадії судового провадження. На практиці, під час судового провадження прокурор, який підтримує державне (публічне) обвинувачення, прибуває в судові засідання з матеріалами кримінального провадження.

Щодо другого питання, то О. В. Кучер вказує, що «обсяг доказів, які будуть досліджуватися, та порядок їх дослідження визначаються ухвалою суду й у разі потреби можуть бути змінені (ч. 2 ст. 349 КПК України). Тому необхідність фактичного огляду окремих доказів під час визначення порядку та обсягу їх дослідження покладено на розсуд суду (судді) з урахуванням конкретних обставин кримінального провадження та думки сторін. Тобто за клопотанням сторони захисту суд може здійснити фактичний огляд окремих процесуальних джерел доказів. У разі виконання приписів, передбачених ст. 349 КПК України, суд має у власному розпорядженні обвинувальний акт і реєстр матеріалів досудового розслідування. На підставі аналізу останнього й виконуються вимоги досліджуваної норми, тобто оголошується ухвала без виходу до нарадчої кімнати» [5, с. 161].

Стосовно третього питання, то, згідно з ч. 4 ст. 46 КПК України, «захисник користується процесуальними правами підозрюваного, обвинуваченого, захист якого він здійснює, крім процесуальних прав, реалізація яких здійснюється безпосередньо підозрюваним, обвинуваченим і не може бути доручена захиснику» [4]. Відповідно до п. 12 ч. 3 ст. 42 КПК України «захисник має право заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, зокрема і про зобов'язання сторони обвинувачення оголошувати (пред'являти) в судовому засіданні конкретні види доказів з пред'явленням відповідних процесуальних джерел їх закріплення» [4]. Згідно із ч. 7 ст. 46 КПК України «органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх службові особи зобов'язані виконувати законні вимоги захисника» [4]. Тому О. В. Кучер стверджує «наявність у сторони захисту права вимагати у прокурора пред'явлення (оголошення) в судовому засіданні конкретних видів доказів (з пред'явленням відповідних джерел їх закріплення) у разі визначення їх обсягу та порядку дослідження» [5, с. 162].

Варто відмітити, що проблеми із визначенням моменту подання доказів суду під час підготовчого та судового провадження є актуальними більшою або меншою мірою як для

проваджень, які здійснюються за загальною процесуальною формою, так і для проваджень із особливою (або ж спрощеною) кримінальною процесуальною формою. Розглядаючи проблему подання сторонами доказів у судовому розгляді, І. В. Гловюк доходить висновку, що, порівняно із загальною процедурою, регламентація подання доказів у кримінальних провадженнях на підставі угод є більш дієвою та якісною. Так, ч. 1 ст. 474 КПК України передбачає «направлення до суду обвинувального акта та підписаної сторонами угоди» [5]. Згідно із ч. 2 ст. 291 КПК України надання до суду інших документів забороняється. Однак І. В. Гловюк слушно запитує, «як суд повинен встановити, зокрема, наявність фактичних підстав для визнання винуватості за відсутності матеріалів кримінального провадження? На жаль, прямо КПК України дозволяє витребувати документи, викликати й опитувати свідків лише для встановлення того, що укладення угоди сторонами є добровільним (ч. 6 ст. 474 КПК України). Це положення не поширюється на перевірку наявності інших обставин, за яких суд може відмовити у затвердженні угоди, хоча встановити правильність кваліфікації та наявності фактичних підстав для визнання винуватості без матеріалів кримінального провадження просто неможливо, оскільки, по суті, суд буде спиратися лише на визнання обвинуваченим своєї вини. Відсутність відповідної норми у КПК України не відповідає ролі суду як гаранта захисту прав обвинуваченого, потерпілого під час розгляду питання про затвердження угоди» [2, с. 30–31].

У правозастосуванні варто використовувати роз'яснення Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, відповідно до якого «суд, що здійснюватиме судові провадження, для реалізації покладених на нього обов'язків щодо з'ясування добровільності укладення угоди та перевірки її на відповідність вимогам КПК України та/або кримінального закону (частини 6, 7 ст. 474 КПК України), враховуючи, що невиконання вимог, встановлених частинами 5–7 ст. 474 КПК України, є підставою для апеляційного та касаційного оскарження (частини 3, 4 статей 394, 424 КПК України), а в разі підтвердження таких порушень скасування судового рішення, має витребувати документи, подані сторонами під час досудового розслідування» [9]. Науковці звертають увагу, що тим самим «Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ, по суті, розширив випадки, коли суд має право витребувати матеріали кримінального провадження для розгляду угоди. Варто повністю підтримати цей підхід, оскільки, як зазначалося вище, неможливо перевірити правильність кваліфікації діяння та фактичні підстави для визнання винуватості (по суті, обґрунтованість обвинувачення особи) за відсутності матеріалів кримінального провадження» [2, с. 30–31].

Водночас узагальнення судової практики здійснення кримінального провадження на підставі угод вказує, що «зважаючи на те, що суд під час підготовчого судового засідання може прийняти передбачені пп. 1, 2 ч. 3 ст. 314 КПК України рішення, які є завершальними для судового провадження у суді першої інстанції, зокрема звільнити від кримінальної відповідальності та закрити провадження або постановити вирок на підставі угоди, для перевірки наявності законних підстав такого звільнення чи затвердження угоди суд повинен приймати (витребувати) матеріали досудового розслідування». Наведене не суперечить ст. 291 КПК України, оскільки такі випадки є винятковими, а у цій статті не міститься жодних вказівок щодо надання суду угоди чи клопотання про звільнення від кримінальної відповідальності [10].

Проте наявна й інша позиція, прихильники якої наполягають, що матеріали кримінального провадження мали б передаватися стороною обвинувачення повним обсягом одночасно із обвинувальним актом або відповідними клопотанням до суду на стадії підготовчого провадження.

Так, В. О. Попелюшко стверджує, що «у кримінальних судах держав континентальної Європи (Франції, ФРН, Іспанії тощо), які керуються тими самими правовими стандартами, що й вітчизняні суди, і мають таку саму змішану форму кримінального процесу, яку має Україна за її новим КПК України, матеріали досудового розслідування після його завершення одночасно із обвинувальним актом передаються до суду як єдина кримінальна справа. І це ніяк не завадить її розгляду судом у судовому засіданні в режимі змагальності сторін. Навіть в Англії у класичному, нині модифікованому змагальному кримінальному процесі суддя Суду Корони тепер ще до формування лави присяжних з метою успішного керівництва майбутнім судовим розглядом здійснює досить тривале так зване «підготовче слухання» (preparatory hearing), у ході якого може приймати рішення про недопустимість доказів тощо, а також отримувати від сторін письмові матеріали, які в сукупності являють собою своєрідну «кримінальну справу», наявність якої й сприяє її ефективному вирішенню» [8, с. 49].

Враховуючи таку закордонну практику, науковець твердить, що «наявність у суді кримінальної справи заздалегідь до початку судового розгляду є і об'єктивною (основаною на законі) потребою, і європейським стандартом судочинства; інші дії, необхідні для підготовки до судового засідання» (п. 4 ч. 2 ст. 315 КПК України), є діями суду, які зводяться загалом до формування судової кримінальної справи; у підготовчому провадженні його учасники зобов'язані надати суду усі наявні у них докази, які вони мають намір використати в суді, а прокурор – усі матеріали досудового розслідування, включно із тими, які можуть вказувати на невинуватість особи у вчиненні кримінального правопорушення (ч. 5 ст. 223 КПК України) [8, с. 49].

Висновки. Підсумовуючи, зазначаємо, що з метою забезпечення реалізації функції правосуддя судом, а також досягнення завдань кримінального провадження більш детально та послідовно унормувати положення щодо подання доказів під час судового провадження. Питання щодо особливостей формування матеріалів судової справи та подання до суду матеріалів кримінального провадження є важливими для чіткості й послідовності доказування, а їх вирішення лише сприятиме досягненню мети правової визначеності процедури судового провадження, що є запорукою законного й обґрунтованого судового рішення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Визначення обсягу доказів, що підлягають дослідженню, та порядку їх дослідження. Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України : у 4 т. Т. III / за заг. ред. О. В. Стовби. Харків : Вид. агенція «Апостиль», 2015. С. 104–109.
2. Гловюк І. В. Подання сторонами доказів у судовому розгляді: проблемні питання. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 3. С. 28–33.
3. Колодчин В. В. Особливості участі прокурора в судовому розгляді. *Порівняльно-аналітичне право*. 2014. № 5. С. 376–379.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон від 13.04.2012 № 4651-VI. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
5. Кучер О. В. Про деякі проблеми визначення обсягу та порядку дослідження доказів відповідно до вимог ст. 349 КПК України. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 3. С. 158–163.
6. Легких К. В. Процесуальні помилки суб'єктів доказування при застосуванні статей 23, 291, 349 КПК як підстава визнання доказів недопустимими. *Часопис цивільного і кримінального судочинства*. 2014. № 5 (20). С. 95–99.
7. Підтримання прокурором державного обвинувачення в умовах дії нового Кримінального процесуального кодексу України : зб. метод. рекомендацій. К. : Алерта, 2013. 438 с.
8. Попелюшко В. О. Формування кримінальної справи на стадії судового провадження. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 44–49.
9. Про деякі питання здійснення кримінального провадження на підставі угод : інформаційний лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 15 листопада 2012 року // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v1679740-12>
10. Узагальнення судової практики здійснення кримінального провадження на підставі угод. URL: http://zib.com.ua/ua/print/92557uzagalnennya_vssu_sudovoi_praktiki_zdiysnennya_kriminalnogo_.html

REFERENCES

1. Vyznachennya obsyahu dokaziv, shcho pidlyhayut' doslidzhennyu, ta poryadku yikh doslidzhennya. Naukovo-praktychnyy komentar Kryminal'noho protsesual'noho kodeksu Ukrayiny (2015) : u 4 t. T. III / za zah. red. O. V. Stovby. [Determination of the amount of evidence to be examined and the order of their examination. Scientific and practical commentary on the Criminal Procedural Code of Ukraine : in 4 vols. / ed. O. V. Stovby]. Kharkiv : Vyd. ahentsiya «Apostyl'», 2015. 104–109 [in Ukrainian]
2. Hlovyuk, I. V. (2015). Podannya storonamy dokaziv u sudovomu roz·hlyadi: problemni pytannya [Submission of evidence by the parties in court proceedings: problematic issues]. *Visnyk kryminal'noho sudochynstva. [Herald of criminal justice]*. Vol. 3, 28–33 [in Ukrainian].
3. Kolodchyn, V. V. (2014). Osoblyvosti uchasti prokurora v sudovomu roz·hlyadi [Peculiarities of the prosecutor's participation in court proceedings]. *Porivnyal'no-analitychne pravo [Comparative and analytical law]*. Vol. 5, 376–379 [in Ukrainian].

4. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy 2012 [Criminal Procedure Code of Ukraine 2012]. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> [in Ukrainian].
5. Kucher, O. V. (2015). Pro deyaki problemy vyznachennya obsyahu ta poryadku doslidzhennya dokaziv vidpovidno do vymoh st. 349 KPK Ukrayiny [About some problems of determining the scope and order of research of evidence in accordance with the requirements of Art. 349 of the CCP of Ukraine]. *Visnyk kryminal'noho sudochynstva [Herald of criminal justice]*. Vol. 3, 158–163 [in Ukrainian].
6. Lehkykh, K. V. (2014). Protseual'ni pomylky sub'yektiv dokazuvannya pry zastosuvanni statey 23, 291, 349 KPK yak pidstava vyznannya dokaziv nedopustymymy [Procedural errors of the subjects of evidence when applying Articles 23, 291, 349 of the Criminal Procedure Code as a basis for declaring evidence inadmissible]. *Chasopys tsyvil'noho i kryminal'noho sudochynstva [Journal of civil and criminal justice]*. Vol. 5, 95–99 [in Ukrainian].
7. Pidtrymannya prokurorom derzhavnoho obvynuvachennya v umovakh diyi novoho Kryminal'noho protsesual'noho kodeksu Ukrayiny : zb. metod. Rekomendatsiyi (2013). [Maintenance by the prosecutor of the state indictment under the conditions of the new Criminal Procedure Code of Ukraine: Coll. method. recommendations]. K. : Alerta. 438 p. [in Ukrainian].
8. Popelyushko, V. O. (2013). Formuvannya kryminal'noyi spravy na stadiyi sudovoho provadzhennya [Formation of a criminal case at the stage of court proceedings]. *Yurydychnyy chasopys Natsional'noyi akademiyi vnutrishnikh sprav [Legal journal of the National Academy of Internal Affairs]*. Vol. 1, 44–49 [in Ukrainian].
9. Informatsiynyy lyst pro deyaki pytannya zdiysnennya kryminal'noho provadzhennya na pidstavi uгод 2012 (Vyshchy spetsializovanyy sud Ukrayiny z roz'hlyadu tsyvil'nykh i kryminal'nykh sprav). [Information letter on some issues of conducting criminal proceedings based on agreements 2012 (Higher Specialized Court of Ukraine for consideration of civil and criminal cases)]. URL : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v1679740-12>
10. Uzahal'nennya sudovoyi praktyky zdiysnennya kryminal'noho provadzhennya na pidstavi uгод [Generalization of judicial practice of conducting criminal proceedings on the basis of agreements]. URL : http://zib.com.ua/ua/print/92557uzagalnennya_vssu_sudovoi_praktiki_zdiysnennya_kriminalnogo_.html

L. V. Omelchuk, M. M. Fridman-Kozachenko. PECULIARITIES OF PERFORMING CERTAIN PROCEDURAL ACTIONS DURING COURT PROCEEDINGS IN CRIMINAL PROCEEDINGS

The article singles out some problematic issues of the implementation of certain procedural actions during the trial in criminal proceedings. It was determined that the issue of presenting evidence and forming materials for criminal proceedings (criminal case) in court is still under discussion. It is noted that the current Criminal Procedure Code of Ukraine in this way normalized the court proceedings, which at its beginning according to Art. 349 of the Criminal Code of Ukraine, the court has at its disposal only the indictment and the register of materials of the pre-trial investigation, which contains: the number and name of the procedural action conducted during the pre-trial investigation, the time of its conduct; details of procedural decisions made during the pre-trial investigation; the type of measure to ensure criminal proceedings, the date and term of its application. It is noted that the Criminal Procedure Code of Ukraine prohibits the prosecutor from providing the court with any other documents, except for those listed in Art. 291 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, however, does not regulate the issue of the place (person) of finding the materials of the criminal proceedings after the preparatory court session and at the stage of the court proceedings. In practice, during court proceedings, the prosecutor who supports the state (public) prosecution arrives at the court session with the materials of the criminal proceedings. It is summarized that in order to ensure the implementation of the function of justice by the court, as well as to achieve the objectives of criminal proceedings, it is necessary to regulate in more detail and more consistently the provisions on the presentation of evidence during court proceedings. Questions regarding the peculiarities of the formation of court case materials and the submission of criminal proceedings materials to the court are important for the clarity and consistency of evidence, and their solution will only contribute to the achievement of the goal of legal certainty of the court proceedings procedure, which is a guarantee of a legal and well-founded court decision.

Keywords: court proceedings, court proceedings, evidence, presentation of evidence.

Стаття надійшла до редакції 7 березня 2024 року